

Sygn. akt I NO 44/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Joanna Lemańska

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. D.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 11 lipca 2018 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 953,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 7 lutego 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 11 lipca 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr (...)/2018 w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 953. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389 ze zm.; dalej: ustawy o K.R.S.). Krajowa Rada Sądownictwa nie

przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: M. D., K. M. oraz M. M., do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w WSA w G.

Uzasadniając uchwałę Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. zgłosiły się: M. D. - sędzia Sądu Rejonowego w M., K. M. - adwokat oraz M. M. - Zastępca Naczelnika Pierwszego (...) Urzędu Skarbowego w S. W uzasadnieniu uchwały podano, iż w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, jej Przewodniczący wyznaczył zespół, a także zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2018 r., po omówieniu kandydatur biorących udział w konkursie stwierdził, że zgromadzone materiały są niewystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i jednogłośnie zarekomendował Radzie wezwanie wszystkich kandydatek biorących udział w postępowaniu, do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10 lipca 2018 r.

Dalej w uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydatki biorące udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 2188 ze zm.; dalej: p.u.s.a.), zaś przy dokonaniu takiej oceny Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S. i uwzględniła w szczególności oceny kwalifikacji kandydatek, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię Kolegium WSA w G. oraz ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu. Dokonując łącznej oceny każdej z kandydatek, Rada wzięła również pod uwagę wyniki rozmów przeprowadzonych z kandydatkami podczas posiedzenia zespołu.

Zespół członków Rady na posiedzeniu w siedzibie Rady wysłuchał zaproszone kandydatki, ponownie zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował i przeprowadził naradę. Uzasadnieniu wskazano, że zespół uwzględnił dyspozycję art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S., a

także przesłanki o których mowa w art. 6 p.u.s.a. Po naradzie zespół przystąpił do głosowania nad każdą z kandydatur. M. D. otrzymała: 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę K. M. oddano: 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”, zaś M. M. uzyskała: 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”. Żadna z kandydatek biorących udział w postępowaniu konkursowym nie uzyskała rekomendacji zespołu, albowiem każda nie posiadała wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego WSA, gdyż w czasie rozmowy z członkami zespołu kandydatki nie wykazały się wiedzą, umiejętnościami i predyspozycjami, dającymi podstawy do pozytywnej oceny ich starań o powołanie na urząd sędziego WSA.

Rada w uchwale wskazała, że M. D. urodziła się w 1979 r. w P. W 2003 r. ukończyła studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K., uzyskując tytuł magistra z ogólną oceną dobrą. Odbiła również studia magisterskie na kierunkach politologia i filozofia oraz licencjackie na kierunku zarządzanie i marketing. W 2015 r. skarżąca ukończyła studia podyplomowe na Uniwersytecie (...) z zakresu prawa karnego skarbowego i gospodarczego z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2006 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem dobry plus. Od października 2006 r. do kwietnia 2007 r. odwołująca się była asystentem sędziego w Sądzie Okręgowym w K. W latach 2006-2007 była wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. Następnie od kwietnia 2007 r. do kwietnia 2009 r. odbywała asesurę sądową w Sądzie Rejonowym w B. Postanowieniem Prezydenta RP z 28 kwietnia 2009 r. M. D. powołana została do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B., gdzie orzekała w VIII Wydziale Grodzkim Karnym. Z dniem 1 kwietnia 2010 r. skarżącą na własną prośbę przeniesiono na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w M., gdzie pełniła czynności II Wydziale Karnym. Odwołująca się w 2005 r. prowadziła zajęcia dydaktyczne z zakresu prawa administracyjnego materialnego w (...) Wyższej Szkole (...) z siedzibą w C., natomiast w latach 2004-2006 prowadziła zajęcia dydaktyczne z zakresu prawa administracyjnego materialnego i postępowania administracyjnego w „P.” Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. Kandydatka ukończyła także z wynikiem pozytywnym służbę przygotowawczą w Wojewódzkim Inspektoracie Inspekcji Handlowej w K. W ramach doskonalenia zawodowego kandydatka

uczestniczyła w kilku szkoleniach z zakresu prawa karnego.

Jak w uzasadnieniu uchwały zaznaczyła Rada, z oceny sędziego wizytatora wynika, że w sprawach, w których doszło do uchylenia lub zmiany wyroku wydanego przez kandydatkę, przyczynę stanowiły uchybienia procesowe. Z kolei zmiany orzeczeń związane były z koniecznością dokonania korekt w podstawach prawnych mających związek ze zmianą przepisów prawa karnego dokonaną w lipcu 2015 r. Pomimo stwierdzonych nieprawidłowości, ogólna ocena kwalifikacji zawodowych skarżącej jest pozytywna. Zdaniem opiniującej odwołująca się spełnia wymogi stawiane kandydatom ubiegającym się o urząd sędziego sądu administracyjnego, w tym wymóg, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Zdaniem opiniującej kandydatka wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Za powyższym, w ocenie opiniującej, przemawia fakt, że choć kandydatka orzeka w sprawach karnych, to jednak przy ich rozpoznawaniu, dokonuje analizy pod kątem naruszenia przepisów ustaw administracyjnych. W wyniku kontroli tych spraw opiniująca stwierdziła, że kandydatka wykazała się znajomością prawa administracyjnego. Kolegium WSA w G. oceniło kandydaturę M. D. jako bardzo dobrą (5 głosów za oceną „bardzo dobry”). Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w G. kandydatka uzyskała 23 głosy „za”, przy 8 głosach „przeciw” i 1 głosie „nieważnym”.

Choć skarżąca uzyskała pozytywne oceny pracy i kwalifikacji zawodowych oraz posiada duże doświadczenie zawodowe, w ocenie Rady nie spełnia przesłanki, o której mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że kandydat ubiegający się o stanowisko sędziego WSA musi wyróżniać się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, nie tylko względem kontrkandydatów, ale i w swoim środowisku zawodowym. Nie jest wystarczająca wiedza z tego zakresu w stopniu dostatecznym.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, bazującej na analizie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatki oraz biorącej pod uwagę pozostałe

kryteria, w tym także wynik rozmowy przeprowadzonej z członkami zespołu, skarżąca nie posiada wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego WSA. Rada wskazała, iż podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa kandydatka stwierdziła m.in., że jej praca w pionie karnym wynika z czystego praktycyzmu i że nie dysponuje ona żadnymi publikacjami z zakresu prawa administracyjnego swojego autorstwa. Z rozmowy wynikać miało również, że kandydatka aktualnie nie przejawia aktywności zawodowej, czy naukowej związanej z administracją publiczną oraz prawem administracyjnym, czy innymi dziedzinami prawa związanymi z działaniem organów administracji publicznej. Jak wskazała Rada w uzasadnieniu uchwały, M. D. niewątpliwie podniosła swoje kwalifikacje zawodowe poprzez uczestnictwo na studiach magisterskich na kierunku politologia - polityka społeczna (2005 r.), filozofia (2003 r.), studiach licencjackich na kierunku zarządzanie i marketing (2005 r.) oraz w ramach studiów podyplomowych w zakresie prawa karnego skarbowego i gospodarczego (2015 r.). Ponadto kandydatka krótkotrwale prowadziła zajęcia dydaktyczne przed kilkunastoma latami z zakresu prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego w dwóch prywatnych placówkach oświatowych. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, co wynikać ma także z wysłuchania kandydatki, problematyka prawa administracyjnego nie stała się zatem istotnym przedmiotem jej zainteresowania i doświadczenia. Kandydatka nie ma w swoim dorobku żadnych publikacji naukowych z zakresu administracji lub dziedzin pochodnych. Rada oceniła, że kandydatka jest dobrym sędzią sądu powszechnego, jednakże w prowadzonej procedurze nominacyjnej nie spełnia, uprawniającego ją do objęcia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, wymogu, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę ocenę uzyskaną przez kandydatkę na dyplomie wyższych studiów prawnych oraz z egzaminu zawodowego, jednakże nie były one kryterium decydującym o wyborze najlepszego kandydata, z uwagi na niespełnienie przez kandydatki kryterium, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła także, pod uwagę poparcie udzielone kandydatce przez Kolegium WSA w G. i Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu. M. D. cieszy się największym poparciem obu tych gremiów.

Rada nie mogła pominąć, że choć skarżąca ubiega się o stanowisko sędziego WSA, to nie wykazuje zainteresowania szeroko rozumianym prawem administracyjnym, a tym bardziej nie podnosi swoich umiejętności i kwalifikacji zawodowych w tym zakresie. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa niedopuszczalna byłaby sytuacja, w której wiedzę i umiejętności w stosowaniu prawa administracyjnego, kandydatka zdobywałaby dopiero w chwili orzekania na stanowisku sędziego WSA. Te kwalifikacje kandydat musi posiadać przed zgłoszeniem swojej kandydatury na stanowisko sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa dzieląc stanowisko zespołu członków Rady uznała, że nie przedstawi Prezydentowi RP wniosków o powołanie M. D., K. M. oraz M. M. do pełnienia urzędu sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G.

Konstatując, Rada w uzasadnieniu stwierdziła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury M. D. zdecydował całokształt okoliczności przedstawionych powyżej, a w szczególności niewyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów administracji publicznej, potwierdzone negatywną autoprezentacją podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa.

W dniu 30 sierpnia 2018 r. M. D., na podstawie art. 44 ust. 1-3 ustawy o K.R.S., wniosła do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały Rady nr [...] /2018 z dnia 11 lipca 2018 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 953. Odwołująca się rzeczoną uchwałę zaskarżyła w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. D. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego WSA w G. oraz wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w wyżej wskazanym zakresie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania w tej części. Skarżąca zarzuciła sprzeczność uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z przepisami prawa materialnego i procesowego poprzez naruszenie:

- a) art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, tj. naruszenie zasady równości

wobec prawa, prawa do równego traktowania przez władze publiczne oraz prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach;

b) art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S. poprzez przedstawienie kandydatki w sposób skrótowy, nierzetelny, a w konsekwencji nieopracowanie listy rekomendacyjnej kandydatów z przyjęciem ustawowych przesłanek i zdyskwalifikowanie kandydatki przy nieuwzględnieniu jej dorobku zawodowego, opinii sędziego wizytatora i przełożonych, rekomendacji Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., z pominięciem szeregu walorów i predyspozycji kandydatki wyróżniających ją od kontrkandydatów; zastosowanie w uchwale jako decydującego kryterium wyboru kandydatów kryterium pozaustawowego - tj. posiadania przez kandydata tytułu naukowego i publikacji naukowych, nadto rozstrzygnięcie oparto wyłącznie na autoprezentacji kandydata podczas wysłuchania z członkami zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10 lipca 2018 r., która zdaniem zespołu była negatywna, choć nie wskazano w uzasadnieniu uchwały na przesłanki, które legły u podstaw takowego stanowiska;

c) art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S. w zw. z art. 2 Konstytucji RP poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy i pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z dokumentacji i wyjaśnień kandydatki oraz dokonanie ustaleń sprzecznych z tym materiałem, mogących mieć wpływ na treść uchwały; niezastosowanie takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatur, brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów, naruszenie swobodnej oceny kandydatów, poprzez brak wskazania, jak przedstawiają się dane sędzi w odniesieniu do zastosowanych przez Radę kryteriów.

Uzasadniając podniesione zarzuty skarżąca wskazała, że zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa do objęcia stanowiska sędziego WSA nie wystarcza posiadanie wiedzy z zakresu prawa administracyjnego w stopniu dostatecznym, chociaż w żadnym fragmencie uzasadnienia uchwały, nie podano argumentacji i przesłanek wskazujących, iż kandydatka na stanowisko sędziego WSA właśnie takową dostateczną wiedzę prezentuje. Ponadto w uchwale podniesiono, że skarżąca nie posiada publikacji naukowych z zakresu administracji lub dziedzin pochodnych, tymczasem takie kryterium narusza zasady równości wobec prawa, prawa do

równego traktowania przez władze publiczne oraz prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. W ocenie skarżącej kryteria przyjęte przez Radę w stosunku do jej kandydatury są bardziej rygorystyczne, niż wobec innych kandydatów do wojewódzkich sądów administracyjnych. Zebrana w procesie nominacyjnym dokumentacja, zdaniem skarżącej potwierdzać ma posiadanie przez kandydatkę wiedzy z zakresu prawa administracyjnego i to w stopniu wysoce wyróżniającym się. Zdaniem kandydatki zastosowanie wobec niej wymogu posiadania publikacji naukowych stanowi naruszenie zasady równego traktowania. Z treści uchwały wynikać ma ponadto, że brak publikacji naukowych, jak również brak aktywności zawodowej, czy naukowej związanej z administracją publiczną miały bezpośredni wpływ na podjęcie zaskarżonej uchwały. Jak wskazała skarżąca, żadna z ustawowych przesłanek nie wskazuje konieczności posiadania stopnia naukowego i publikacji przez kandydata na stanowisko WSA. Kandydatka z uwagi na wykonywany zawód sędziego jest wyłączona z możliwości podjęcia pracy w administracji publicznej, jak również, wbrew tezom uzasadnienia, skarżąca przejawia zainteresowanie naukowe dziedziną prawa administracyjnego, o czym wspomniała podczas wysłuchania, a co nie zostało zaprotokołowane. Kandydatka przygotowuje się do podjęcia uprzednio zawieszonych studiów doktoranckich, jak również wznawia prowadzenie zajęć dydaktycznych z zakresu prawa administracyjnego. Skarżąca zwróciła uwagę, że inni kandydaci w tożsamy sposób postępowaniach posiadali doświadczenie zawodowe zbliżone do odwołującej się i nie legitymowali się żadnym dorobkiem naukowym. Kryteria zastosowane wobec skarżącej i innych osób różnią się. W przypadku skarżącej spełnienie tych samych przesłanek, w tym samym stopniu, zostało uznane za niewystarczające, co wskazuje na dowolność, a nie swobodę w ocenach dokonanych przez Radę. Krajowa Rada Sądownictwa miała pominąć bardzo dobre oceny kwalifikacyjne, opinie przełożonych, poparcie środowiska sędziowskiego, podnoszenie kwalifikacji zawodowych, jak również pomniejszyć ich wymowę poprzez sformułowanie oceny kandydatki jako „pozytywna”, podczas gdy ocena dokonana przez sędziego wizytatora jest bardzo dobra i wskazuje na wyróżniającą się wiedzę kandydatki z zakresu prawa administracyjnego i dziedzin pokrewnych. Skarżąca ponownie zwróciła także uwagę, że o zdyskwalifikowaniu jej kandydatury przez Radę

przesądził brak wyróżniającej się wiedzy z zakresu prawa administracyjnego, a ocena taka została dokonana na podstawie autoprezentacji podczas wysłuchania, choć nie wskazano powodów, dla których prezentacja uznana została za negatywną. Stwierdzenie przez Krajową Radę Sądownictwa, że skarżąca nie posiada wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego, jest ogólne i niejednoznaczne, nieprecyzujące konkretnych zarzutów pod adresem kandydatki. W ocenie skarżącej, sposób prezentacji sylwetki kandydata na spotkaniu z członkami zespołu nie może być jedynym, ani nawet dominującym kryterium oceny jego kwalifikacji i stopnia posiadanej wiedzy.

Skarżąca zarzuciła, że pomimo dyspozycji art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S. zespół nie zróznicował kandydatek i zdecydował się nie rekomendować Radzie żadnego z kandydatów, natomiast w uzasadnieniu ograniczył się do stwierdzenia, iż żadna z kandydatek nie spełnia przesłanki, o której mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Niezależnie od zawarcia w uchwale stanowiska sędziego wizytatora opiniującego skarżącą jako kandydatkę wyróżniającą się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej pomimo rozpoznawania spraw z zakresu prawa karnego, uchwała Krajowej Rady Sądownictwa zawiera odmienne ustalenia, bez wskazania argumentacji usprawiedliwiającej przyjęcie takowego stanowiska. Co więcej, podczas prezentacji sylwetki kandydatki na posiedzeniu Rady sędzia sprawozdawca nie przedstawił na gremium w ogóle dorobku zawodowego M. D., nie omówił wszechstronnego wykształcenia kandydatki, jak również nie przytoczył opinii sędziego wizytatora i przełożonych, a także pominął rekomendacje i oceny dokonane przez Kolegium WSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów WSA w G. Wbrew uzasadnieniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2018 r. skarżąca wyróżnia się wiedzą w zakresie administracji publicznej, jak również spełnia przesłankę, o której mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Krajowa Rada Sądownictwa nie dokonała w przekonaniu skarżącej kompleksowej analizy materiału dotyczącego kandydatki, a następnie nie zestawiała przyjętych przez siebie ocen i kryteriów, a także nie porównała ich w odniesieniu do wszystkich kandydatur. Zdaniem M. D., taki sposób procedowania nie jest należyty, a w każdym razie nie świadczy o równym traktowaniu i jednakowej ocenie kandydatury odwołującej się i pozostałych kandydatek. Oparcie rozstrzygnięcia na

przesłance pozaustawowej, jaką jest autoprezentacja i ilość publikacji naukowych, narusza w ocenie skarżącej art. 35 ust. 2 ustawy o K.R.S. Dodatkowo uchwała nie wskazuje przyczyn, przez które prezentacja kandydatki na stanowisko sędziego WSA oceniona została negatywnie.

Odwołująca się zarzuciła, że Krajowa Rada Sądownictwa odnosząc się do kandydatury M. D. podzieliła stanowisko zespołu członków Rady, jednakże jej ustalenia wykraczają poza twierdzenia zawarte w stanowisku zespołu. Ustalenia zawarte w uchwale Rady wykraczają poza niezwykle skrótowe informacje przekazane Krajowej Radzie Sądownictwa przez sędziego sprawozdawcę. Członkowie Rady nie zapoznali się zatem w ogóle z charakterystyką sylwetki kandydatki, jak również jej dokumentacją dołączoną do zgłoszenia, wskazującą na wyróżniającą się wiedzę w zakresie prawa administracyjnego. Nie sposób jest również wywieść czym kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa wskazując, że kandydatka ma dostateczną znajomość prawa administracyjnego i co legło u podstaw takiego wniosku. Twierdzenie takie jest dowolne i pozostaje w sprzeczności z treścią oceny kwalifikacyjnej sędziego wizytatora. Z treści uchwały nie wynika, co mogłoby świadczyć o niespełnieniu przesłanki z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Skarżąca zwróciła również uwagę na błędy w protokole wysłuchania kandydatki z dnia 10 lipca 2018 r., który nie odzwierciedla przebiegu wysłuchania i nie zawiera pełnych wypowiedzi kandydatki na stawiane jej pytania przez członków zespołu.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 września 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Wskazała, że w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszelkich wymogów proceduralnych, a odwołująca się nie wykazała, aby zaskarżona uchwała wydana została w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Rada spełniła obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując na ich podstawie rzetelnej i całościowej oceny kwalifikacji kandydatki. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa poprzedzone zostało pracami zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, który szczegółowo omówił

kandydaturę odwołującej się. Ponadto zespół dodatkowo zaprosił skarżącą do siedziby Rady celem przeprowadzenia rozmowy, a następnie przeprowadził naradę, w ramach której dokonał analizy dokumentów załączonych do zgłoszenia kandydatki, zwracając szczególną uwagę na ocenę kwalifikacyjną, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego oraz opinię Kolegium WSA w G. i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w G. Następnie zespół przeprowadził analizę oraz ocenę kandydatury skarżącej i uwzględniając ustawowe kryteria postanowił nie rekomendować Radzie kandydatury M. D. Zespół uznał, że kandydatka nie posiada wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego WSA. Podczas posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa, na którym przedstawiono stanowisko zespołu, kandydatura skarżącej nie uzyskała głosów „za”, przy czym oddano 13 głosów „przeciw” oraz 6 „wstrzymujących się”. Rada po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, kierując się kryteriami ustawowymi i dobrem wymiaru sprawiedliwości, podzieliła stanowisko zespołu i podjęła zaskarżoną uchwałę.

W ocenie Rady pomimo, iż skarżąca uzyskała pozytywne oceny swojej pracy i kwalifikacji zawodowych, posiada również duże doświadczenie zawodowe, to nie spełnia przesłanki, o której mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła, że kandydat ubiegający się o stanowisko sędziego WSA powinien legitymować się wiedzą z zakresu szeroko rozumianego prawa administracyjnego przed objęciem urzędu, a nie zdobywać tę wiedzę dopiero w pracy orzeczniczej. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa droga zawodowa skarżącej i zakres wykonywanych czynności nie predestynują jej do objęcia stanowiska, o które się ubiega. Niezrozumiały jest zdaniem Rady zarzut odwołującej się dotyczący braku porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów, bowiem Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę stosując jednolite kryteria oceny kandydatów i w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada wyjaśniła, że dokonując wyboru brała pod uwagę wszystkie kryteria łącznie. Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy, każde postępowanie nominacyjne oparte jest na innych materiałach, zaś Krajowa Rada Sądownictwa dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy, dlatego w różnych konkursach stosowanie są niekiedy różne kryteria oceny kandydatów, co

nie świadczy o wybiórczym traktowaniu elementów podlegających ocenie. Wbrew zarzutom skarżącej, kryterium uznanego przez Radę za decydujące w jednym konkursie nie można przenosić wprost do innych postępowań. Dla zachowania standardów konstytucyjnych i prowadzenie postępowań konkursowych w sposób niedyskryminujący kandydatów wystarczające jest, żeby Krajowa Rada Sądownictwa stosowała jednolite kryteria oceny kandydatur w ramach jednej procedury. Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwości nadania decydującego znaczenia określonym kryteriom ustawowym. Nie ma jednak potrzeby, aby w uzasadnieniu uchwały przywoływać wszystkie dokumenty zgromadzone podczas postępowania nominacyjnego. Krajowa Rada Sądownictwa w procesie nominacyjnym uwzględniła wszystkie udokumentowane kwalifikacje zawodowe odwołującej się, niemniej jednak uznała, że nie spełnia ona łącznie wszystkich kryteriów ustawowych wyboru w takim stopniu, aby zasadnym było wystąpienie z wnioskiem o powołanie jej na stanowisko sędziego WSA. Chybiony jest zatem w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa zarzut zaniechania oceny pracy i kwalifikacji skarżącej oraz pominięcia jej doświadczenia zawodowego. Rada podkreśliła, że podejmując zaskarżoną uchwałę dysponowała pełną wiedzą o kandydatce, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, nie dokonała wyboru jej kandydatury. Odwołanie w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa stanowi polemikę ze stanowiskiem Rady i podyktowane jest subiektywnym poczuciem pokrzywdzenia. Rada z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, nie ma możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach osobowych kandydatów, co nie oznacza, że dokumenty takie są pomijane przy podejmowaniu konkretnej uchwały. Pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Bezzasadny i niezrozumiały jest podnoszony przez odwołującą się zarzut polegający na niezastosowaniu przy ocenie kandydatów reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa. Zaskarżona uchwała zawiera wyczerpujące uzasadnienie, w którym wskazano zarówno kryteria którymi

kierowała się Rada przy wyborze kandydatki na stanowisko sędziego, jak również przytoczono okoliczności przemawiające za uznaniem, że w przedmiotowej procedurze nominacyjnej M. D. nie była odpowiednią kandydatką na ogłoszone stanowisko sędziowskie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o K.R.S., uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Z przytoczonego przepisu wynika prawo zaskarżania uchwał Rady podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o K.R.S., tj. o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o K.R.S., do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o K.R.S., kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi

RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, na co wielokrotnie zwracano już uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem winna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego z norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w przedmiotowej sprawie wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna. Kognicja Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, obejmuje w szczególności badanie, czy Krajowa Rada Sądownictwa przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje również kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, czy też w ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ogólnych reguł proceduralnych wynikających z ustawy o K.R.S.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i wyznaczone przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, należy przeanalizować zarzuty odwołującej się, w tym pierwszy, dotyczący naruszenia przez Radę art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, tj. naruszenie zasady równości wobec prawa, prawa do równego traktowania przez władze publiczne oraz prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich

przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny statuuje art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz, czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej in casu procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13, LEX nr 1555610).

Zarzut M. D. dotyczący naruszenia przepisów konstytucyjnych zasadniczo opiera się na wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że o nieprzedstawieniu kandydatury skarżącej Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., zadecydowało w zasadzie niespełnienie przez kandydatkę wymogu, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. W ocenie Rady M. D. nie wyróżniała się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa

administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów administracji publicznej. Jak wynika z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów administracji publicznej stanowi ustawowe wymaganie stawiane wszystkim kandydatom na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Sformułowanie powyższego kryterium z uwagi na jego rozległość, złożoność i względność zastosowanej terminologii, nakazuje zastanowić się nad realną możliwością praktycznego i teoretycznego sprostania przez kandydata wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w tak ogólnie i szeroko zakreślonym obszarze (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2014 r., III KRS 242/13, niepublikowany). Niewątpliwie w ocenie Sądu Najwyższego w procedurze wyłaniania kandydatów do objęcia wolnego stanowiska sędziowskiego owym „miernikiem” pożądanych kwalifikacji może być prezentowany przez kandydata poziom wiedzy prawniczej, potwierdzony tytułem naukowym, publikacjami, itd.

Dalej Sąd Najwyższy zważył, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż Krajowa Rada Sądownictwa oceniając kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Ponadto przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia Rady nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury i osoby odwołującej się, a zatem nie mogą przemawiać za słusznością twierdzeń podniesionych w zarzutach M. D. dotyczących naruszenia przepisów Konstytucji RP. Sąd Najwyższy nie kwestionuje tego, że odwołująca się jest wartościową sędzią, jednak nie może to podważać oceny dokonanej przez Radę, której zadaniem jest wybór najlepszej kandydatury spośród zgłoszonych. Sąd Najwyższy zważył, iż ani z uzasadnienia uchwały, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by skarżące ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jej kandydaturę kryteriów lub też, by Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała

wskazane w uzasadnieniu uchwały kryteria z naruszeniem zasady równości. Przypomnieć bowiem należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługuje na uwzględnienie również drugi z podniesionych przez odwołującą się zarzutów, a dotyczący naruszenia art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S. Po pierwsze wskazać należy, że skarżąca twierdzi, iż zespół członków Rady przedstawił jej kandydaturę w sposób skrótowy i nierzetelny, a to doprowadziło do naruszenia wyżej wymienionych przepisów, jak również skutkowało nieopracowaniem listy rekomendacyjnej kandydatów, zdyskwalifikowaniem dorobku zawodowego skarżącej, opinii sędziego wizytatora i poparcia samorządu sędziowskiego, a także szeregu walorów i predyspozycji odwołującą się wyróżniających ją od kontrkandydatów. Po pierwsze wskazać należy, że brak jest w przepisach ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa sformułowanego obowiązku przedstawienia przez Przewodniczącego zespołu członków Rady szczegółowej charakterystyki kandydatki. Wystarczające jest w tym zakresie zdaniem Sądu Najwyższego, przedstawienie bądź to argumentów przemawiających za poszczególną kandydaturą, lub też okoliczności świadczących w ocenie zespołu przeciwko niej. Po drugie sformułowane przez skarżącą uzasadnienie drugiego zarzutu, a stanowiące o przedstawieniu kandydatury odwołującą się w sposób skrótowy i nierzetelny, nie może wpływać na naruszenie art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S., albowiem nie tę kwestię przepis ten reguluje. Zgodnie z jego treścią, jeżeli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów. Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Zbędne w ocenie Sądu Najwyższego jest opracowanie przez członków zespołu listy rekomendacyjnej kandydatów do

objęcia urzędu sędziowskiego, czy też dokonanie komparatystyki uczestników postępowania, skoro zespół ten jednogłośnie decyduje o nierekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na wolne stanowisko sędziowskie żadnej z kandydatur.

Ponadto Sąd Najwyższy analizując dokumentację sprawy, jak również uzasadnienie zaskarżonej uchwały, doszedł do przekonania, że Rada należycie scharakteryzowała kandydaturę odwołującej się. Nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro w uchwale jednoznacznie wskazano, iż o braku wyboru kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów. Zauważyć należy także, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Raz jeszcze podkreślić należy, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zauważyć należy, że kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziowskie nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymieniony w art. 35 ust. 2 ustawy o K.R.S. nie ma wyczerpującego charakteru i poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów, nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnosnie do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o K.R.S., trzeba pamiętać, że przepis nie precyzuje tego

pojęcia. Z pewnością chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15, LEX nr 1793704). W świetle powyższych rozważań i przytoczonego orzeczenia Sądu Najwyższego, za błędne należy również uznać stanowisko skarżącej, zgodnie z którym doszło do zastosowania w uchwale jako decydującego kryterium wyboru kandydatów kryterium pozaustawowego - tj. posiadania przez kandydata tytułu naukowego i publikacji naukowych.

Za nieuzasadniony w ocenie Sądu Najwyższego uznać należy również trzeci podniesiony zarzut odwołującej się, skupiający się na naruszeniu art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S., poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy i pominięcie istotnych okoliczności wynikających z dokumentacji. Sąd Najwyższy zważył, że w rozpoznawanej sprawie Rada dysponowała obszernym materiałem dotyczącym osoby M. D., który powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Dodatkowo Rada wskazała kryteria oceny kandydatki, które zadecydowały o nieprzedstawieniu jej kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie. Analiza treści uzasadnienia uchwały prowadzi do konstatacji, że Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. W ocenie Sądu Najwyższego przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatury odwołującej się, wbrew odmiennemu stanowisku M. D., jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury skarżącej do objęcia urzędu sędziego WSA w G. świadczyły o tym, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i

wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów.

Odnosząc się do ostatnich twierdzeń skarżącej, dotyczących trzeciego podniesionego przez odwołującą się zarzutu, wskazujących na niezastosowanie, w ocenie skarżącej, tych samych kryteriów wobec wszystkich kandydatur, zauważyć należy, że w dotychczasowej praktyce Sądu Najwyższego dominują sprawy, w których Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP kandydata na stanowisko sędziego i nie rekomendować pozostałych uczestników postępowania. W tej też sytuacji naturalne jest dokonywanie porównań. Dominująca linia orzecnicza została zatem wypracowana na tle przypadków, gdy wybór był pozytywny, a pominięty kandydat kwestionował dokonany przez Krajową Radę Sądownictwa wybór. W przedmiotowej sprawie mamy natomiast sytuację, w której żadna z kandydatek nie uzyskała poparcia Rady. Taka też sytuacja nie oznacza obowiązku wskazania lepszego ze startujących kandydatów, skoro wszyscy nie spełniają oczekiwań Rady (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16, niepubl.). Zwrócić trzeba także uwagę, że niezwykle trudno jest stosować jednolite kryteria wobec kandydatek pochodzących z różnych zawodów, w przedmiotowej sprawie: sędziowskiego, adwokackiego i urzędniczego. W tym też zakresie zadaniem Rady jest wskazanie cech kandydata lepszego, a następnie właściwe umotywowanie swojego wyboru, brak jest natomiast tego wymogu w sytuacji, kiedy Rada decyduje się nie przedstawiać Prezydentowi RP żadnego z kandydatów, a co w niniejszej sprawie niewątpliwie nastąpiło. Na koniec raz jeszcze podkreślić należy, że ocena kandydatury odwołującej się jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Radę wszystkich aspektów sprawy.

Konstatując, poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że skarżąca nie wykazała, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z prawem, toteż Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o K.R.S.